

Svátoost smíření

Je možno využít ještě příležitosti ke svátosti smíření ve Velkých Karlovicích v neděli 9. dubna 2006 od 15.00 do 18.00 hod.

Postní pásmo

Ve čtvrtek 13. dubna (Zelený čtvrtek) proběhne v kostele v Karolince půl hodiny před mší svatou (tj. 17.30 hod) „Postní pásmo – Neplač víc, matko má“. Zpívat bude Schola z Karolinky a účinkovat budou děti z Los Candeleros.

Stavění máje

Májka se bude stavět v neděli 30. dubna 2006 po mši svaté. Mše svatá bude sloužena za členy hasičského sboru, po mši nám hasiči opět pomohou se stavěním máje.

Výlet pro děti

Na sobotu 13. května 2006 P. Jozef Strečka předběžně naplánoval výlet pro děti. Tento rok se rozhodl s dětmi navštívit Svätý Hostýn a Zbrašovské aragonitové jeskyně v lázních Teplice nad Bečvou. Tyto jeskyně prošly v nedávné době rozsáhlou rekonstrukcí a zajisté zaujmou.

Po stopách českých světců

V neděli 21. května 2006 po mši svaté v Karolince proběhne již III. ročník soutěže pro děti a dospělé „Po stopách českých světců“ (14. století). Letos si připomeneme mimo jiné sv. Jana Nepomuckého, Arnošta z Pardubic a Jana z Jenštejna. Soutěžní úkoly jsou připraveny tak, aby je mohli splnit i ti nejmenší účastníci. Na každého soutěžícího čekají ceny, které obdrží po projití všech stanovišť.

Farní den

Farní den s kácením máje je naplánován na 28. května 2006. Opět bude připraven bohatý program i občerstvení pro děti i dospělé.

První svaté přijímání

V letošním roce k prvnímu svatému přijímání přistoupí z Nového Hrozenkova 15 dětí a z Karolinky 3 děti. Tato slavnost proběhne při mši svaté v Novém Hrozenkově v neděli 11. června 2006.

Návštěva poutního místa

OÚ Hovězí pořádá zájezd na slavnost svátku Božího těla do poutního místa Mariazell v Rakousku. Odjezd 14. června ve 24.00 hod, cena 450,-Kč. Přihlášky a případné dotazy: OÚ Hovězí do 2. června 2006

Svátoost křtu přijali a novými farníky se stali

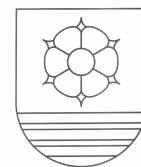
12. února - Filip Obadal
25. února - Vanessa Alžběta Pastorčáková a Aneta Marie Pastorčáková
26. února - Markéta Anna Petřeková a Vojtěch Petr Tomášek
19. března - Daniel Minarčík
25. března - Tereza Haničáková
2. dubna - Martin Gábriš a Radomír Novosad

Svátoost manželství uzavřeli

21. ledna v Novém Hrozenkově Eva Pašková a Josef Michálek
25. února v Novém Hrozenkově Lucie Jílková a Martin Pekař
19. března v Novém Hrozenkově Pavlína Minarčíková a Daniel Minarčík
25. března v Novém Hrozenkově Jana Pekařová a Petr Stančík

Do věčnosti nás přešli

v měsíci lednu:
Rastislav Čechák (1964) z N. Hrozenkova
František Valigura (1958) z N. Hrozenkova
Jaroslav Orság (1920) z Karolinky
v měsíci únoru:
Petr Šulák (1946) z Nového Hrozenkova
v měsíci březnu:
Eliška Malíková (1930) z N. Hrozenkova
Bohuslav Orság (1924) z N. Hrozenkova

FARNÍ ZPRAVODAJ

NOVÉHO HROZENKOVA A KAROLINKY

číslo 1

ročník 6

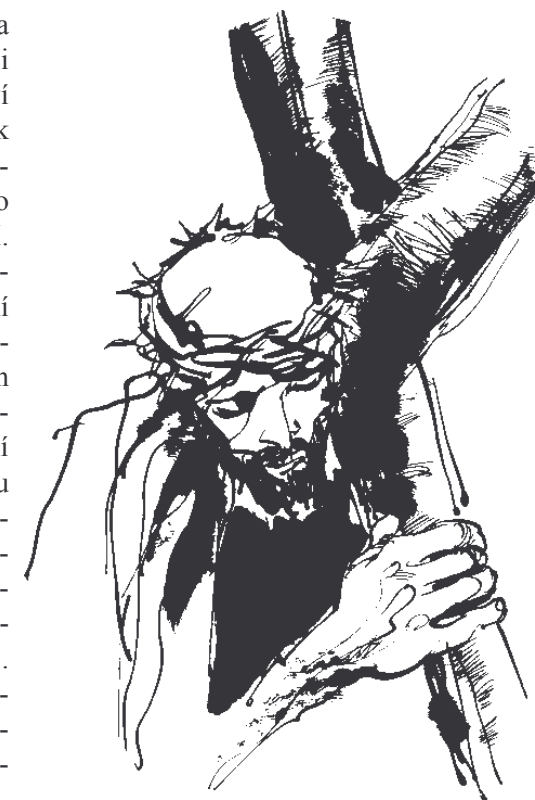
velikonoce 2006

Velikonoční člověk

Milí hrozenkovští farníci, není to dávno, co jsme ještě prožívali vánoční dobu. V naší paměti zcela jistě ještě vylovíme obraz jesliček, které jsme si postavili v našich domácnostech či v kostele. Jestli jste měli možnost vidět nějakou výstavu betlémů, pak na některém z nich jste v pozadí jeskyně mohli zahlédnout Golgotu v symbolu tří křížů. To proto, abychom si uvědomili význam příchodu Ježíše Krista, který přichází mezi nás v malém dítěti. Ano, jeho pozemský život končí na Golgotě. Umírá tou nejpotupnější smrtí na kříži. Ježíšovi učedníci věděli, že jejich Pán bude vydán velekněžím, bude od nich týrán, ukřižován a třetího dne že vstane z mrtvých. Když se to ale stalo, byli skleslí, bez naděje a po třech dnech se rozcházejí. Prožívají velké zklamání. Stále ještě nechápou, že to všechno se mělo stát, aby se naplnilo Písmo. Ale Bůh Ježíše vzkřísil a zjevuje ho učedníkům tak, jak on sám ho od počátku viděl – jako svého milovaného Syna, ve kterém má zalíbení. Teprve v momentě, kdy učedníci začínají pro Pána, který s nimi rozmlouvá a jde s nimi do Emmauz, něco dělat, když se odpoutávají od svých vlastních myšlenek, dochází k obratu. Poznávají ho a začínají chápat. Je to tentýž Mistr a Pán, který trpěl a byl ukřižován. Teď je vzat do Božího života a světla. Také my musíme Ježíši porozumět a přivlastnit si jeho poselství. Na naší cestě světem nutně potřebujeme velikonoční světlo, potřebujeme prohloubit svou víru. Víra dává našemu světu rozměr, který se sice nedá dokázat, ale přitom je skutečnější než všechno, co vidíme tělesnými očima. Věřící člověk může žít v mocné Boží přítomnosti. Vnější okolnosti se nemění, ale důvěra, jistota, pokoj a síla naplňují člověka v samé podstatě.

Zdroj síly křesťanského života je právě ve vědomí Boží moci a lásky. Velikonoční tajemství je zjevením vykupující lásky k nám. Pán je s námi jako světlo, které zahání temnotu. Jako život, který vítězí nad smrtí. Zmrtvýchvstalý Kristus se zjevuje plně v lidském těle, není jenom nějaký duch. Proto překonává náš strach. Jeho vztah k nám je vztah přátelství a lásky. Kde je láska, tam už není žádný strach. Naše hříchy jsou ztraceny v propasti milosrdenství. Bůh je větší než naše srdce. Není lehké nechat se smířit. Mnohem jednodušší je nechat se kárat či potrestat. Naše smíření s Bohem je – nechat se jím milovat. Být křesťanem znamená být velikonočním člověkem, protože křesťanství se utvrdilo právě o velikonočních. Je to velká velikonoční naděje. Mít naději znamená mít cíl, za kterým jdeme. Jít za cílem znamená zdolávat a překonávat všechny překážky. A zdolat je znamená k cíli dojít. Velikonoční člověk je člověk, který s jistotou dojde k cíli. Takový člověk má něco, co ho nese, co ho strhává a táhne. Velikonoční člověk je tedy člověk, který žije naplno z Krista, otvírá se druhým a vydává se. Žije z Krista nejen ukřižovaného, ale i zmrtvýchvstalého, který přemohl smrt. Velikonoční člověk je člověk, který žije a bude žít. Nenechá v klidu sebe ani druhé. Doslova popohání sebe i druhé k cíli. Ze srdce vám i sobě milí farníci přeji, abychom se otevřeli tomuto velikonočnímu tajemství. Aby blízkost Boha v nás samých byla tou pravou příčinou naší trvalé a nosné radosti, která je tolik potřebná pro nás samé i pro naše okolí.

Sr. Judita Orságová

Křížová cesta

Josef Veselý

Obejmout kříž

a nést jej s láskou za všechny
jež denně křížují tě
přívalem křivých slov
a myšlenkou
jež skutkem dozrává
a proti davům zaslepeným
jít sám a zpřímá
To dej nám také Ježíši
ať cestou k světlu
tě věrně následujem

Pořad bohoslužeb Velikonoce 2006

	Nový Hrozenkov	Karolinka
pondělí 10. dubna – pondělí svatého týdne		
Mše svatá		18:00
Adorace před eucharistickým Kristem		18:30
úterý 11. dubna – úterý svatého týdne		
Mše svatá	8:30	
středa 12. dubna – středa svatého týdne		
Pobožnost křížové cesty	17:30	
Mše svatá	18:00	
čtvrtek 13. dubna - Zelený čtvrtek		
Postní pásmo - „Neplač víc, matko má“		16:30
Nešpory-večerní modlitba církve	18:30	
Mše sv. - památka poslední večeře	19:00	17:00
pátek 14. dubna - Velký pátek		
Obřady uctívání svatého kříže v Charitě	10:00	
Ranní chvály-začátek adorace	9:00	8:30
Nešpory-večerní modlitba církve	18:30	16:30
Obřady Velkého pátku	19:00	17:00
sobota 15. dubna - Bílá sobota		
Ranní chvály-adorace u Bož. hrobu	10:00	9:00
Nešpory – svěcení velikonočních jídel	20:30	18:30
Vigilie Zmrtvýchvstání	21:00	19:00
neděle 16. dubna - Zmrtvýchvstání páně		
Mše svatá	9:15	10:45
Po mši pobožnost křížové cesty		
pondělí 17. dubna – Velikonoční pondělí		
Mše svatá	9:15	7:30

Na bílou sobotu si přineste malý kahanek k obřadu přinášení velikonoční svíce a svoji křestní svíčku k obnově křestních slibů. Na začátku bohoslužby se budou světit velikonoční pokrmky.

Farní zpravodaj Nového Hrozenkova a Karolinky

Vydavatel a adresa redakce: Římskokatolická farnost Nový Hrozenkov
Brodská 460, 756 04 Nový Hrozenkov, e-mail: farnizpravodaj.nh@tiscali.cz

Číslo připravila a vydání zajistila redakční rada.

Fotodokumentace do farního zpravodaje Hynek Rafaj a archivobčanů NH

Redakce si vyhrazuje právo úpravy a krácení příspěvků. Anonymní příspěvky neuveřejňujeme.

Náklad 210 ks - NEPRODEJNÉ - pro vnitřní potřebu farnosti.

Kniha TOBIÁŠOVA

Kniha TOBIÁŠ patří v souboru Starého zákona mezi tzv. deuterokanonické knihy: nebyla zařazena do hebrejské bible a nebyla přijata ani protestanty. Církev jí však po určitém váhání uznala. S největší pravděpodobností nejde o reálný životopis konkrétní osoby, ale autor jistě reálná fakta uměleckým způsobem rozvedl, aby literární formou novely názorně vyslovil morální naučení.

Je to rodinná historie: V Ninive oslepl Tobit, přesídlený tam po pádu izraelské říše 721 př. Kr., člověk zbožný, dobročinný a bohobojný. V Ekbatanách má jeho příbuzný Raguel dceru Sáru. Postupně jí umřelo před očima sedm ženichů, které vždy ve svatební noci zabil démon Asmodeus. Modlitby těchto dvou nešťastím stíhaných vyslyšel Bůh tak, že posílá svého anděla Rafaela a ten zavede Tobitova syna Tobíáše k Raguelovi; zařídí, že se tam Tobíáš šťastně ožení se Sárou a dá mu lék, jenž uzdraví slepce. - Je to povzbudivé vyprávění, v němž má význačné místo plnění povinností vůči mrt-

vým (Tobit s nasazením života pohřbíval těla popravených), a důležitost modlitby a almužny (tolik zdůrazňovaná v evangeliu). Úchvatně je vyjádřen smysl pro rodinu, který je velmi blízký křesťanskému pojetí. Anděl Rafael ukazuje a zároveň ukrývá Boží dílo, jehož je nástrojem. Kniha je výzvou, abychom si uvědomovali a poznávali neustálou blízkost laskavého Boha a jeho každodenní skryté působení v našem životě.

Vedle krvavých dějů historických knih Starého Zákona a apokalyptických vizí proroků se jeví čtení o Tobíášovi jako kousek idylického odpočinutí; tato utěšená četba byla vždy velmi oblíbená u židovských i křesťanských čtenářů Bible. Neznamená to, že v ní nejde o vážné, ba i tragické věci života: osudy vyhnanců a běženců; Sářino pokušení k sebevraždě; nejisté osudy půjček; otázky poctivosti a věrnosti; pevnost rodinných vazeb; vztahy k zemřelým; cena zdraví; rizika cestování – i když všechny tyto děje jsou zařamovány reálnými historickými daty, je zřejmé, že jsou platné v každé době a oslovují i dnes. – Relativně hojně je četba z knihy Tobíáš zastoupena v liturgii. Líbezné jsou některé neobvyklé detaily, které mají významné místo a podněcují k rozjímání (např. anděla Rafaela provází na cestách s Tobíášem pes!)

Boží slovo promlouvalo nejen proctvími, příkazy, moudrými průpověďmi a výzvami, ale i poutavými příběhy. Obdivujeme mnohotvárnost, půvab a krásu biblického poselství, v němž má místo i tato kouzelná novela, dobrodružná a plná moudrosti.

připravil Mojmir Trávníček

Koho můžeme potkat na faře 2.

V únoru z Nového Hrozenkova odcestoval na své nové působiště do Říma br. Ján Mojš a na faře se objevila nová tvář. Br. Jozefa Marka jsem poprosila, aby nám něco o sobě prozradil.

Br. Jozef Marko se narodil na Slovensku v obci Zázrivej 24. února 1965. Zázrivá je obec pod Rozsutcem, charakteristickým kopcem Malé Fatry. Tato obec je známá domácí výrobou korbáčiků. Když tudy někdy budete projíždět, určitě potkáte prodejce tohoto tradičního syrového výrobku.

Br. Jozef po ukončení SOU stavební v Žilině pracoval na různých místech. Na Pánovo volání odpovídal v roce 2000 a vstoupil do postulantů Společnosti Božího slova v Nitře na Kalvárii společně s 8 spolubratry. V roce 2001 odešel do noviciátu ve Vidínu u Lučence. Po ukončení noviciátu a složení prvních slibů působil v Misijním domě v Bratislavě, Misijním domě Mödling ve Vidni a odtud se na rok opět vrátil do Nitry.

Jelikož se narodil v horách, tak k jeho zálibám samozřejmě hory patří. Rád podniká pěší výlety a také jezdí na horském kole. Horské kolo s ním putovalo po všech jeho působištích, ale do Hrozenkova již nedorazilo, protože je už příliš staré. Br. Jozef si chce ale pořídit nové, aby stejně jako jeho předchůdce br. Janko mohl podnikat spolu s ministranty výlety na kole, na což se již velice těší. S ministranty nechodí do bazé-

nu plavat jako jeho předchůdce, protože se plavat nikdy nenaučil, ale prý se alespoň půjde na ministranty podívat, jak jim to jde.

V Novém Hrozenkově působí jako pasto-

rační asistent. Zastává funkci kostelníka, dělá farní administrativu, v Karolince vyučuje náboženství ve 4.a 5.třídě a také zastupuje při vyučování náboženství P. Jozefa. Chce se více věnovat dětem a mládeži.

S ministranty byl během jarních prázdnin na

čtyři dny na výletě v Zázrivej. Chystá se s nimi na festival křesťanské hudby rádia Lumen, 5. července do Levoče na největší mariánskou pout' a přes letní prázdniny plánuje stanovat a podnikat výlety do Slovenského ráje.

Jste tu již nějakou dobu, chcete něco vzkázat farníkům?

Bůh povolává v každé době. V Starém i Novém zákoně se píše o povolání. Bůh nás povolává prostřednictvím svého Syna, prostřednictvím své Církve a působením Ducha Svatého. Bůh vchází do každého srdce. On dělá ten první krok, když se mu celí odevzdáme a posloucháme jeho hlas, jeho volání. Také v této farnosti, v Novém Hrozenkově a Karolince, si přeje povolání kněžské či řeholní. Je třeba více se modlit za toto povolání, je zde mnoho mladých chlapců a dívek. Je třeba se nebát. V každém životě se vyskytnou chvíle, kdy zůstaneme jakoby prázdni a právě v tuto chvíli se nesmíme bát rozmlouvat s Bohem. Je třeba více mu naslouchat a být svobodní. Bůh volá každého ke konkrétní osobní úloze. Jak čteme v Bibli, Bůh nepřestává volat ani v této době. Na každém z nás je, aby si objevil tu svou misi.

Chtěl bych také poděkovat všem skupinám, které uklízejí v kostele a na faře. Také děkuji všem farníkům za radu či rozhovor. Necítím se tu mezi vámi osamělý.

připravila Ingrid Petřeková

Od 10. dubna do 18. června si připomínáme:

16. dubna: Zmrtvýchvstání Páně (Boží hod velikonoční) – začátek doby velikonoční

11. dubna: sv. Stanislav; biskup a mučedník - pocházel z krakovské diecéze, narodil se kolem r. 1030. Studoval ve vlasti a poté v Paříži, kde se seznámil s programem reformních papežů: bojovat za církev čistou a nezávislou. Roku 1072 se stal biskupem, plnil své povinnosti jako dobrý pastýř a nemohl mlčet proti pohoršlivému životu krále Boleslava II. Král ho nechal 11. dubna 1079 zavraždit při slavení eucharistie. Za svatého prohlášen roku 1254. Celému světu byl dán za vzor věrnosti Bohu až do prolití krve.

23. dubna: sv. Vojtěch; biskup a mučedník - pocházel z českého knížecího rodu Slavíkovců. Narodil se kolem 956 na hradech Libici. Roku 981 přijal kněžské svěcení z rukou prvního pražského biskupa Dětmara, po jeho smrti r. 982 nastoupil na jeho místo. Do jeho diecéze patřily Čechy, Morava, Slezsko, část jižního Polska a část Slovenska. Horlivě usiloval o odstranění dobových zlořádů. Z Hnězdna byly jeho ostatky r. 1039 slavnostně přeneseny do Prahy, r. 1965 byl prohlášen za hlavního patrona pražské arcidiecéze.

6. května: sv. Jan Sarkander; kněz a mučedník - narodil se 20. července 1576 ve Slezsku, studoval filozofii a teologii. 3. září 1606 se ve Velkém Meziříčí oženil, ale už 22. prosince 1607 zřejmě jako vdovec přijal nižší svěcení a v roce 1609 byl v Brně vysvěcen na kněze. Působil v duchovní správě na různých místech, naposledy jako farář v Holešově. V době sporů mezi katolíky a protestanty byl obviněn z velezrady, uvězněn a vyslýchán ohledně svých údajných vyjednávání ku prospěchu katolíků.

4. června: Soslání Ducha svatého (Boží hod svatodušní) – konec doby velikonoční

5. června: sv. Bonifác; biskup a mučedník, apoštol Německa - narodil se kolem 673 v Anglii. Jako benediktinský mnich odešel jako misionář na území dnešního Holandska (716) a Německa (718). Papež Řehoř II. ho pověřil misijní činností pro toto území a později (722) ho vysvětil na biskupa. Později se stal arcibiskupem a kladl základy církevní organizace v Bavorsku, Hesensku a Durynsku. Zřizoval kláštery a nová biskupství, svolával synody a vychovával nové misionáře. Posledním působištěm byl kraj kolem Utrechtu

Kruté mučení a tvrdý žalář skončily smrtí 17. března 1620. Kanonizován byl 21. května 1995 v Olomouci osobně papežem Janem Pavlem II. **†6. května 1890**

P. Josef Machálek (*1821 – pochován v N.H. v kněžském hrobu). Farářem v N. Hrozenkově od 19. února 1873 do 6. května 1890 †

1. června: sv. Justýn; filozof a mučedník - pocházel z řecké pohanské rodiny, po obrácení na křesťanství r. 130 se věnoval vyučování a obhajobě křesťanské nauky. Zachovala se Akta jeho mučednictví a v nich si můžeme přečíst tato slova: „Pokusil jsem se studovat všechny dostupné filozofie, což mne nakonec přesvědčilo, že jen jediné učení je pravé, to, které vyznávají křesťané, že Bůh je Stvořitel a Pán veškerého tvorstva, že Ježíš Kristus podle proroctví přišel na svět, aby spasil člověka a naučil ho celé pravdě.“ Když vyšlo najevo že se hlásí ke křesťanství byl po tvrdém výsledku odsouzen na smrt a v Římě sťat spolu s jinými křesťany v době vlády císaře Marka Aurelia.

4. června: Soslání Ducha svatého (Boží hod svatodušní) – konec doby velikonoční

5. června: sv. Bonifác; biskup a mučedník, apoštol Německa - narodil se kolem 673 v Anglii. Jako benediktinský mnich odešel jako misionář na území dnešního Holandska (716) a Německa (718). Papež Řehoř II. ho pověřil misijní činností pro toto území a později (722) ho vysvětil na biskupa. Později se stal arcibiskupem a kladl základy církevní organizace v Bavorsku, Hesensku a Durynsku. Zřizoval kláštery a nová biskupství, svolával synody a vychovával nové misionáře. Posledním působištěm byl kraj kolem Utrechtu

v Nizozemsku, kde zemřel spolu se svými dvaapadesáti spolupracovníky mučednickou smrtí 5. června 754. Ve spiritualitě sv. Bonifáce vyniká věrnost a úplná oddanost Bohu, což praktikoval s nesmírnou odvahou ba přímo hrdinsky.

13. června: sv. Antonín z Padovy; františkánský kněz a učitel církve - narodil se roku 1195 v Portugalsku jako Fernando. Studoval nejprve u řeholních kanovníků sv. Augustína a tam přijal i r. 1220 kněžské svěcení. Pro misie ho nadchlo utrpení a umučení pěti františkánských bratří v Maroku a proto vstoupil k františkánům. Nasedl na loď do Afriky, aby se stal misionářem, ale onemocněl a brzy se musel vrátit do Evropy. Krátce působil na Sicílii. V Assisi se setkal se sv. Františkem. Pozvali ho do kláštera Montepaolo u města Forlí, tam v něm objevili mimořádného kazatele a sám sv. František ho potvrdil jako lektora teologie v Bologni. Od té doby učil a kázal a dle příkazu představených své řeči a přednášky zapisoval (spisy: Řeči nedělní a Řeči na svátky svatých). Dvě věci podle něho vedou k dokonalosti: láska k Bohu a láska k bližnímu. Jeho zdravotní stav se zhoršoval, nechal se odvézt z Padovy a v klášteře Arcella 13. června 1231 zemřel ve věku pouhých 36 let. Kanonizace se uskutečnila již dva roky po jeho smrti. Celý svět ho zná jako velkého lidového kazatele a nebeského pomocníka ve všech potřebách. Jeho obrazy nebo sochy se nacházejí téměř v každém katolickém kostele.

15. června: Tělo a krev Páně (Boží tělo) - mše svatá v Karolince v 18.00 hod. V Novém Hrozenkově Boží tělo oslavíme v neděli 18. června. Při mších svatých uvítáme fámky v krojích.

by vytvořil postavu Krista. Stovky mužů přicházely a nabízely své tváře očím mistra, který toužil nalézt obličej Kristovy krásy a ušlechtilosti. Po dlouhých týdnech usilovného hledání našel konečně vhodný model. Šest měsíců kreslil da Vinci hlavní osobu svého obrazu. V průběhu dalších šesti let našel postupně jedenáct mužů, kteří vytvořili vzor pro zobrazení jedenácti apoštolů. Jen jedno místo zůstalo prázdné - místo pro tvář Jidáše.

Opět dlouhé týdny pátral da Vinci po muži s tváří poznamenanou kletbou pokrytectví, podvodu a zločinu, s obličejem, který by představoval povahu schopnou zradit nejlepšího přítele. Po mnoha bezvýsledných pokusech našel jej, se da Vinci dozvěděl, že v Římě byl odsouzen mnohonásobný zločinec k trestu smrti. Mistr hned odjel do Říma a vyhledal vě-

zeni, v němž se onen muž nalézal. Když ho vedli na nádvoří a sluneční paprsky se zabodly do jeho tváře, poznal da Vinci, že našel poslední model svého obrazu. Dlouhé rozčuchané vlasy pokrývaly trestancova ramena a hřích se zločinem vepsaly do jeho tváře hluboké jizvy nenávisť, zbabělosti a hrůzy.

Šest týdnů maloval da Vinci třináctou postavu Poslední večeře. Když obraz dokončil a strážníci odváděli odsouzence naposled, otočil se a zvolal: - Pane da Vinci, vy mne neznáte? Vy opravdu nevíte, kdo jsem? - Ne, nikdy v životě jsem vás neviděl, odpověděl mistr. Tázavý pohled trestancových očí spadl do prachu nádvoří. Pak se ještě jednou obrátil, pohlédl na dokončený obraz a rozpraskané rty zašepaly: Vždyť podle mne jste před šesti lety maloval Krista.

Poslední večeře

Slavné obrazy velkých mistrů zdobí sbírky světových galerií a v kopiích přinášejí tajemnou krásu palety a štětců, prózu dlouhých hodin a bezesných nocí, bohatství ducha a dovednosti rukou i do nejprostších domků. Každý z nich má, stejně jako jejich tvůrci, svoji historii. Avšak ne každý malíř dokázal namíchat do barev dech věčného života a štětec vést tahem nesmrtnosti. Mezi ty, kterým se to podařilo patří italský malíř Leonardo da Vinci. Jedním z jeho nejslavnějších obrazů je Poslední večeře Páně, který provází zajímavý a poučný příběh jako přesvědčivé svědectví o věčném boji dobra se zlem a jejich neustálých vzájemných proměnách.

Když se Leonardo da Vinci rozhodl, že obraz namaluje, hledal nejprve model, podle něhož

by vytvořil postavu Krista. Stovky mužů přicházely a nabízely své tváře očím mistra, který toužil nalézt obličej Kristovy krásy a ušlechtilosti. Po dlouhých týdnech usilovného hledání našel konečně vhodný model. Šest měsíců kreslil da Vinci hlavní osobu svého obrazu. V průběhu dalších šesti let našel postupně jedenáct mužů, kteří vytvořili vzor pro zobrazení jedenácti apoštolů. Jen jedno místo zůstalo prázdné - místo pro tvář Jidáše.

Opět dlouhé týdny pátral da Vinci po muži s tváří poznamenanou kletbou pokrytectví, podvodu a zločinu, s obličejem, který by představoval povahu schopnou zradit nejlepšího přítele. Po mnoha bezvýsledných pokusech našel jej, se da Vinci dozvěděl, že v Římě byl odsouzen mnohonásobný zločinec k trestu smrti. Mistr hned odjel do Říma a vyhledal vě-

zeni, v němž se onen muž nalézal. Když ho vedli na nádvoří a sluneční paprsky se zabodly do jeho tváře, poznal da Vinci, že našel poslední model svého obrazu. Dlouhé rozčuchané vlasy pokrývaly trestancova ramena a hřích se zločinem vepsaly do jeho tváře hluboké jizvy nenávisť, zbabělosti a hrůzy.

Šest týdnů maloval da Vinci třináctou postavu Poslední večeře. Když obraz dokončil a strážníci odváděli odsouzence naposled, otočil se a zvolal: - Pane da Vinci, vy mne neznáte? Vy opravdu nevíte, kdo jsem? - Ne, nikdy v životě jsem vás neviděl, odpověděl mistr. Tázavý pohled trestancových očí spadl do prachu nádvoří. Pak se ještě jednou obrátil, pohlédl na dokončený obraz a rozpraskané rty zašepaly: Vždyť podle mne jste před šesti lety maloval Krista.

Ten by mohl nést' Krista Pána do Egypta. (Je to osel, hlupák.)

Mluví, mluví a duša v něm spí.

☞ *Krásná je enem Panenka Maria, ženské sú enem pěkné.* ☞

☞ *Mladým patří svět a starým nebe.* ☞